[illegible] עם [illegible] ראשוני ויחד עם
זה לשם חכיר לדעת, שהפעם שום משחק פוליטי לא
יעזיל. הישוב לא יותר. ואת המרעצה המחוקקת לא
יקבל.

וכנראה שהפעם הנשיא בא כבר לידי מסקנה
שבין שני הכחות: הסוכנות והישוב—ד ע ת ה י ש ו ב
ת ב ר י ע.

הבה נקוה, שהוא יזכור את התורה הזאת שיצאה
מציון—גם ביום 13, 4. 1931, ביום שיחל, לפי דבריו,
המרים השני בלונדון (עם הועדה המיניסטרית הקודמת
אז עם מקידי פספילד).

ואם לא יזכרנה—הישוב יזכירה לו למעשה!

.....

חוחי שכירות צריכים להרשם בעיריה ואם יכול בית המשפט
להטיל קנס אחד וחצי עבור אי רשום החוזה בעיריה.

בתי המשפט היו נוהגים עד עכשיו בכל מקרה שאין
חוזה שכירות בין הצדדים לגמרי, להטיל קנס של 4 אחוזים
וחצי מהשכירות השנתית האחרונה בעד אי סדור חוזה שכירות
ואי רשומו בעיריה בהתאם לסעיף 22 של החוק על חכירת
נכסי דלא ניידי מיום 28 ג'מאד אל־אוואל שנת 1299 ועל
פי התקון שנעשה בפקודה מיום 18 רביע אל־אוויל שנת 1332.

הסעיף 22 של החק הנ"ל אומר: "המשכיר שלא כתב
חוזה שכירות על הנכסים שהשכיר—עליו לשלם נוסף לתשלום
הקנס שלשה למאה מדמי—השכירות בשעורים של השנה
הק ודמה, ועוד ששים פארא" מכל מאה גרוש בצורת בולי־
חוזים מיוחדים אשר יבטלו ויפסלו אותם בנוכחותו (במעמדו)".

בהתאם להוראות הסעיף 14 של החק הנ"ל—"גובים מהמשכיר
מס של עשרה פארא לכל מאה גרוש מן הסכום שבחוזה
השכירות בצורת בולי־חוזה שצריכים להדביקם על החוזה
ונוסף לזה גובים מהמשכיר גם קנס בשעור של אחד וחצי אחוז
מן הסכום שבחוזה".

הסעיף 14 של החק הנ"ל אומר שאת בולי־החוזים
צריכים לשים על חוזה השכירות בשעה שהצדדים שבחוזה
חותמים עליו והסעיף 28 קובע את המקומות ששם יכולים
להשיג את הבולים הללו. היינו בכל מקום שהממשלה תקבע
לכך, אלא שסעיף זה מזכיר דרך אגב שהכנסות של בולים
ממין זה ימסרו לעיריות למקומותיהם.

אם נעין היטב בחוק הזה והתקונים שנעשו, לא נמצא

(המשך בעמוד ב')

זכויותיהם והלא לכאורה, מי עוד כמוהם מעורה בקרקע
הירושלמי, מי עוד כמוהם חיב לדאוג לילדי עירנו,
לשכונות הישנות, לשכבות העממיות הרחבות שאת
כבודן וזכויותיהן מקפחת העיריה בעיקר? ואף על פי
כן הראו באי כח אגודת ישראל נטיה מתמדת להאמין
לרשע, להתפשר אתו, במקום לדרוש שנבוא קוממיות
למשרדי השלטונות ושלא נזוז מעמדתנו עד אשר החוב,
חוב־צדק, יפרע לנו. „ברית שלום" השמאלית ברובה,
טוענת לותורים ולפשרות (מצדנו כמובן) בעיריה ובכל
מקום ואף אגודת ישראל כך. אבל מה לאגודה ול„ברית
שלום" כלום? גם האגודה מוותרת על יעודי עמנו, על
מלכות בית דוד?

והרי ענין שני—הכותל המערבי. התפרצות של
[illegible] מר אליהו יחזאקל טוויג,
משתמשת בהם בסגריות הנודעות בשם „הפרעל"
ו„התקוה" וקדם" עין בהם שום תרכבת של
חמץ או עמילן ושום דבר שמתחמץ, לכן
על המעשן מהסגריות הנ"ל בפסח יהיה לבו סמוך
ובטוח שאין בהם שום פקפוק של חמץ כלל.

הרבנות הראשית לא"י.

הנשיא הצב"י יעקב מאיר ס"ט
גאם בן ציון א. קואינקה
גאם אברהם פלוסוף הי"ו
גאם בנימין אלקוציר
גאם צבי פסח פראנק

המזכיר הכללי יעקב ברוך

1/4/1931

ערב־פסח,

שחל לא ב—

יום הששי ...

מאת עזמות

הגברת ב—ט, אשתו של מנהיג ה„מזרחי"
השוהה כעת בארצנו, פנתה בשבוע זה לחנה־ה־
הציונית במכתב גרמני וקצר ע"ש ד"ר רופין, בזו
הלשון:

ד"ר יקר!

בהתאם לשיחתנו בפנסיון גולדשמידט, אבקש
לשלח מרכושה של קרן־היסוד פרה טובה בשביל
קבוצת רוטגס של ה„מזרחי" בפ"ת. אני מוכנה לשלם
את מחירה כפי חשבונכם ובהתחשב עם המצב הנוכחי
של המכבות, נשלח בעצמנו את הפרה מהפנסיון אל
הקבוצה.

ואולם, אתה אבקש מכם למעה"ש — לסדר את
הדבר בהקדם ולא להעביר דרך כל ה„אינסטנציות"
שלכם, שגם פ ר ה אינה סובלת אותן . . .

ועל החתום: ג"ב ב—ט.

מפני „צער־בעל־חיים" רשמה והנהלה על
המכתב הזה, „חבוש" והפקיד הוסיף מצדו את ההערה:
„הומר לעזמות".

• •

בשבוע זה נכנסתי בערב לבית־הקפה ווינאי
ומצאתי שם חבורה שלמה של סופרים ועתונאים וישבי־
קרנות מודרניים. שהם יושבים מסביב לשלחן לא־
גדול ומצרים בקול רם. ועל מה משוחחים עכשיו
סופרים ועתונאים בשבתם יחד מסביב לשלחן בקפה
ווינה? — מסתמא על ויצמן ועל בטויו החדש „פיסיקה
וכימיה", על דאר־היום ועל „העם" . . .

הגזוז היה קר והוכוח היה חם.

— אר־הו! הנה עזמות ביי! — קרא לפני אחד
מסגל החבורה — תפאדאל! הוא יספר לנו חדשות
מ„המערכה" . . .

— „טא—ייב!!" (טוב), עניתי לו אף אני בלשוננו
בשבתי בתוכם, מסכימים אתם שאספר לכם מעשה
בלתי־מפלגתי? שאלה! ודאי אנו מסכימים!

— כלכם יודעים בודאי, אמרתי לחבריא, כי
הלורד ביקנספלד (בנימן דיזראעלי) היה ראש הזרה בימי
המלכה ויקטוריה ועמד בראש המפלגה של המשמרים,
וגלדסטון היה ראש הליבלרים. כלומר: החפשנים —
ושניהם היו מתנגדים זל"ז ושונאים זא"ז כל ימי
חייהם, כנהוג.

פעם, בשבת המלכה במסבת המיניסטורים
והאמבסדורים ורבי המדינה, פנתה פתאום לדיזראעלי
ב בקשה להסביר לה במלים אחדות מה בין— Accident.
(תאונה). ל Catastrophe (אסון גדול)?

— טוב, מלכתי, ענה הלורד מבלי חשוב הרבה.
אמשל לך משל: אם גלדסטון יסע באניה על פני
הים והאניה תטבע במים, הרי זה „אקצידנט", אבל
אם ימהרו להוציאו מן המים ולהצילו, הרי זה כבר
„קטסטרופה" . . .

קטן עתונאי ריביזיוניסטי נלהב ואמר:

— אני הבנתי את הנמשל! כשויצמן התפטר
מהנשיאות, זה היה „אקצידנט", אבל אם יבחר שוב
לנשיא בקונגרס — זה יהיה כבר קטסטרופה . . .

— לא ככה הוא הנמשל — העיר ויצמניסט מן
הצד — אני אגיד לכם: כשאסרו על זבוטינסקי לשוב
אל הארץ, הרי זה „אקצידנט", אבל אם בכ"ז ירשו לו
ליכנס — הרי זו תהיה באמת קטסטרופה . . .

— ואת העיקר שכחתם אמרנו לשניהם אם
הפייטן האדום כנה ב„דאר־היום" את מתנגדיו בשם
„סנבלטים" הרי זו היתה תאונה עתונאית, אבל אם הגלגן
הקטן שקרא ב„הארץ" את אנשי דאר־היום בשם
„סנבלטים" נדחק דוקא לכתב בעתון ה„סנבלטי" הרי
זה יותר מקטסטרופה, זהו אסון „מפליץ" כמו שאמר
בן־אב"י . . .

• •

הכל יודעים, כי אינני מחסידי ה„זוגות" במוסדות
ובפקידות, לא רק מפני שהם אסורים עפ"י דין, אלא
וביחוד מפני שהם אסורים עפ"י הצדק והיושר, ותסלח
לי הגברת ר. ה. בעלת המאמר המחוכם ב„הארץ", שבו
התירה את הזוגות, אם אמר לה בפה מלא כי זה יהיה
גם „אקצינדט" וגם „קטסטרופה" אם ישאירו זוגות
במוסדות בשעת קימוצים וקיצוצים לפקידים עניים.

אבל, אוהב אני דוקא את הזוגות במימרות
היפות המתמלטות כפעם בפעם מפי הנשיא והן נעשות
לפתגמי־העם וקובעות פרוגרמה שלמה בחיינו כאן.

הנה למשל:

„פינסק ומינסק" — שם גנאי למושבות הישנות...

„ג'יקא ונלבקי"— זכר לעליה החמישית מפולניה
לא"י.

ועכשיו בנאומו האחרון בועד־הלאומי נולד זוג
חדש ונחמד: „פיסיקה וכימיה" ללמד על המועצה
המחוקקת והדו־לאומיות וכיוצא בזה, שהם הכרחיים,
לפי דעתו, ואין לשנותם ממש כחוקים הטבעיים של
פיסיקה וכימיה . . .

וחבל מאד, שאין „זוגות" גם בשמות העתונים
שלנו. עכשיו, עם הופעת העתון הריביזיוניסטי החדש
בשם „העם", נצנצה במוחי עצה טובה — הצעה נפלאה
„כפתור ופרח" (ג"כ „זוגות"), הצעה איך לתקן את
„המערכה" (לא שלנו!), דהיינו לצרף שני עתונים
„חד ולעשות מהם „זוגות"

דרך משל: „עם־הארץ", או „דבר" עם
א ח ר . . . (לא חלילה „דאר־היום" שאינו זקוק
לציר־ופין).

השם „במערכה" הוא ארוך כגלות ושני העורכים
הם „זווג" מן השמים, ובכ"ז אפשר לעשות צרופים
וזווגים גם כאן כדומה למשל: „מערכה טובה" או
„מערכה רעה" — הכל כפי ההערכה . . .

• •

אין שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד ואין ארבעה
עתונים עברים מתרגמים שלש מלים לועזיות,
בנוסח אחד.

והא ראיה:

שלש מלים אנגליות "Lest we forget" נתפרסמו
בשבוע זה ע"י הסט'א בקשר עם הכתובת שנרשמה
בשלש שפות: ולשית, אנגלית ו ע ב ר י ת על לוח־
הזכרון בעיר ולשית לכבוד ידידנו הגדול לויד־ג'ורג —
והנה תורגמו שלש המלים בארבעת עתונינו היומיים
בארבעה נוסחאות אלה:

ב„דאר־היום" — — — „פן נשכח",
ב„הארץ" — — — „אל נשכח",
ב„דבר" — — — „לבל נשכח",
וב„העם" — — — „מזכרת עולם" . . .

מסרתי רשימה זו למורה עברי־אנגלי מומחה
וקפדן, ומחמת שהוא רגיל אצל תלמידים, הוציא מיד
את „הפונטין־פן" שלו מכיסו ורשם את הציונים
האלה במספרים כדרך המלמדים בבית־הספר, דהיינו:

„פן נשכח", תרגום בן־אבי — 8 פלוס.
„אל נשכח", תרגום הגון — 5 מינוס.
„לבל נשכח", תרגום שמאלי — 10
„מזכרת עולם", תרגום ימני וחפשי — החצי
הימני מ . . . 10.

מענין עכשיו לדעת את התרגום העברי מולשיה,
ואיזה ציון יתן לו המומחה שלי?

האגדה מספרת לנו כי שבעים מומחים הושבו
בשבעים מקומות שונים לתרגם את הביבליה לשפת
יון, ו ת ר ג ו ם ה ש ב ע י ם יצא בכ"ז בסגנון אחד
ובשפה אחת. ומשער אני שלו היו לנו חס־ושל"ום
שבעים עתונים יומיים, מי יודע איזה ב ב ל ואיזה
תרגום־לשון היה יוצא לנו מתרגום־השבעים של שלש
המלים האנגליות שלנו? . . .

ושואל אני: „בש"ע! אימתי יהיו לנו „שפה
אחת ודברים אחדים"? מתי תהיה לשון אחת משותפת
לעתונינו? . . .

• •

„ולבל נשכח" — אספר לכם בקצרה ע"א קבוצת
המורים מ ל ט ב י ה, המורים החביבים, שבקרו את
ארצנו ונתקבלו בכל מקום בכבוד גדול ובסבר־פנים־
יפות, ואשר הונף לכבודם הדגל הלטבי בשכונתנו
„תלפיות".

שאלו מאת אחד המורים הלטביים שלנו, מומחה
גדול להיסתוריה ולגיאוגרפיה, מפני מה מצאו הלטביים
לנחוץ לבחר בתור ס מ ל על דגלם ועל אות־הנשק
שלהם ס ו ס ע ו מ ד ע ל ש ת י ר ג ל י ו?...

— הדבר פשוט מאד, ענה המורה הלטבי; יש
כאן סיבה גיאוגרפית וטבעית, מעין „פיזיקה וכימיה".
מדינת לטביה היא בסך־הכל „גדולה כפהוק", והיא כ"כ
קטנה ופעוטה, שאפילו סוס מחויב לעמוד על שר־ני
רגליו, ולו עמד חלילה על ארבע, היו שר־ני רגליו
הקדומות יוצאות מעבר לגבול . . .

לא לחנם אמר פעם המושל המקומי במסבה
שנערכה במלון אלנבי לכבוד המשורר הלטבי, כי חפש
בגרות על המפה האירופית את מדינת „לטביה" ולא
מצאה . . .

אבל, במפת ירושלם עיה"ק היא דוקא בולטת,

(המשך בעמוד ד')

בל ן „כרמל המזרחי",
אין עוזבים את ה„סדר"!

אסור בהחלט למכור מים—
ושתות „כרמל" מן השמים.
אבותינו לא יצאו ממצרים,
עד שלא שתו כוס־לחיים.

יינות משובחים ממין עליון—
יש רק ביקב „ראשון־לציון"
ומעם משקה אמיתי וטוב,
תדרשו רק מ„זכרון יעקב".

עשה קידוש על מעם קוניאק,
ומי שודע מה לשתות,
לוקח „כרמל" ל„ארבע כוסות".

וזהו החוק לשתות יין־מדוק,
ואיך נרים קרן, בלא שתיית סוטרן?
ויהודי השותה „כרמל" מלוא הנבין,
יזהירו פניו כזוהר הרקיע.

ידע ש„שבא לנו אז יראה לנו גוי אחד בירושלים היושב בדירת יהו" ומשלם לו שכר דירה.

אלדדומידד.

ההדע בשומבי ביום 1930.12.15.

(חתום) י. צוקרמן
שומס שלום.

הנשף המסורתי של
הבונים החפשיים
לשכת "הר־ציון" מספר עט"ר
יהיה ביום ראשון 5 אפריל 1931 בשעה 9 בערב
באולם „מכבי"
כרטיסים להשיג אצל החברים

בתכנית:
הפנטזיה, קריאת־הדעות, קריאת מכתבים סגורים עונה על אנשים נעלמים וכל השאלות בקשר עם המסתר החתונה ומכון על העבר ההוה והעתיד.
הכרטיסים נמכרים במשרד ש. כהנא

לקוראינו:

מסבת ימי החג (שבהם יהיה סגור הדפוס)
יצא הגליון הבא ביום ו' ל' ניסן תרצ"א (17.4.31)
17/4/1931

שלחו חומר לעזמותו

ויש לה ב"ה קונסולים וצילנדרים ודגלים רחבים המתנוספים כרמה.

* * *

ומלשביה לאסתוניה — רק צעד אחד.

בשבוע זה נזדמנתי לטונדק אחד עם יהודי חשוב אחד מאיסתוניה, שבא לבקר את ארצנו ונכנסתי עמו בשיחה, כמובן, על הציוניות בארצו ועל קרן־היסוד... נענע בידו בצחוק ואמר:

— יודע אתה, מר עזמות? כששליחי קרן־היסוד או קרן־הקימת מופיעים אצלנו בדורפאט, מראים עליהם באצבע האומרים זל"ז: „הנה באו כבר השקרנים!"...

ולאחר הרהור קל הוסיף ואמר:

— היהודים שלנו הם ציונים טובים, אבל הקהל חדל מהאמין בשליחים אלה... נמאס להם סר"ס לשמע על „חשמים הכחולים" ועל „הלילות הלבנים", על „הרי הגליל" ו„גדות הירקון"... הקהל בחר לרוצה ומתנענע לשמע מפי דברים ממשיים, משום חומריים. כמו שענת ויהודי הנשוט הלו, יהודי עם הארץ־קצת שהגרינו לו כי דודו באמריקה נפטר.

— „עסר־פרשטרי"!—אמר היהודי—אבל פרנסה יש לו? או כשדכן זה, שבא לגביר לדבר נבבדות בבנו והמליץ בשבחה של הכלה, שהיא נאה וכו', כנהוג, וענה לו המגוחן! „טוב, אבל מה בדבר „ה כ א ר א ק ס ר ז"?" נעשתי התכונן, ובשאלו על ה„כאראקטאר" שפשף מחה דבריו באצבעות ידו לאות ולרמז על המזומנים...

— כן, סיים האורח מאסתוניה, אמנם בא"י הלילות לבנים אבל הימים שחורים... כיצד כתוב שם במחזורו שלך ישראל צריכין פרנסה...

וכדי לסיים את שיחתנו בכי־טוב, ספרתי לתייר שלנו את דברי הנאום, שנאם שינקין ז"ל לפני קהל רב באמריקה:

ארץ־ישראל, אמר להם, היא ארץ נפלאה, בימות הקיץ, בתקופת החום והזיעה, עולים אל הלבנון, ובימות החורף הקרים והרטובים יורדים קצת, מצרימה...

* * *

ועכשיו, שקראתי בעתונים על ה„סדר של פסח", שיערך במלון המלך דוד תחת הנהלתו של הרב ליברמן ותחת השגחתו של הרב מבד"צ של האשכנזים, נזכרתי במעשה נאה זה:

מדי שנה בשנה היה נוסע סוחר יהודי עשיר ויראי־שמים מגרמניה לרגלי עסקיו והיה יורד באכסניה ידועה בפריז, שם היה בטוח בכשרות, מחמת שהיה כתוב בפרוש על השלט: „המלון עומד תחת השגחתו של הרב דפה" ואמנם, יהודי נאה בעל זקן ארוך ופאות מסולסלות היה מסתובב במלון וזה היה המשגיח, שנמנה ע"י „הרב דפה".

ואולם, פעם אחת בא הסוחר האדוק שלנו אל המלון וראה כי המשגיח איננו.

—איה המשגיח: — שאל מאת בעל המלון.

—התבין ה' טיטלבוים? — הסביר לו בעל־האכסניה—עשיתי חשבוני וראיתי כי בשר כשר עולה יותר בזול „ממשגיח"...

אלא, שכאן במלון־דוד יהיה גם משגיח וגם בשר־כשר ואפילו „ארבע כוסות" של הכרמל־המזרחי, „כשר לפסח", וגם מצה עשירה „ומצה־שמורה" למחדרין מן המהדרין—ושלחן־ערוך כיד המלך־דוד...

* * *

עולם הפוך ממש. אצלנו פסח ואצלם—סוכות.

עומדים אנו לפני ערב פסח ועוסקים בהכנת „כדורי־בצק" (קניידלאך בלע"ז) ל„סדר", והממשלה מקימה סוכה כשרה אצל שער־יפו, עם לולבים ואתרוגים בעלי־פיטום. לכבוד „יום הששי" של בני־דודנו, זכר אולי ל„סוכת דוד הנופלת"? מי יודע?...

ובשעה שאגודת־ישראל מכריזה בקולי־קולות על „השלום" עם אגודת־ישמעאל, בשעה זו הולך הועה"פ של בני־דודנו ומכריז על החרם נגד היובל של ד"זונגוף", מי יראה מדבר פן יבואו הערבים למסבה ויצטלמו יחד עם היהודים, כדי להראות את „ווייזמן", בין הערבים ולהתעות חלילה את אלה אשר בחו"ל.

וחכמי הועה"פ אינם יודעים כי אפשר לצלם „ערבים" בתוך ה„עבאיות והעגאלים" שלהם גם זולתם „והבידואים" שהביא שיך־אבו־ברזוה ושיך־אבו־ברקוביץ לפתיחת המכללה הלא יוכיחו!...

* * *

ובכ"ז מודיע ה„פלסטין" מיפו כי סוחרי תפוחי־זהב, יהודים וערבים נזדמנו ביום רביעי זה במלון הארדינג (נוטרלי) כדי לדון על איחוד הפעולה לקראת עונת תפוחי־זהב הבאה.

בודאי, במקום שיש רק זהב ולו גם תפוחי־זהב, יש מקום לאחוד אפילו עם ה„סהיוניה"...

* * *

אגב, נתבקשתי לתקן טעות קטנה „שנפלה בדברי הנשיא עם ב"כ העתונות מחו"ל בשבוע זה.

הוא אמר להם שמצמין הוא באפשרות של תסכם עם הערבים, אבל בתנאי שהצד השלישי, האנגלים, לא יעמדו מן הצד.

כנראה, שהמלה „לא" היא מיותרת כאן...

* * *

תשעה מי יודע? —

תשעה אני יודע, לא תשעה ירחי לידה שב„הנדה", אלא תשעה כרכי המלון הגדול של אליעזר בן־יהודה הכרך התשיעי מסתיים באות „ע י ן" לרמז כנראה, על „ע" דברים, ראשית כל — הכרכים כשהם. לעצמם מרהיבי־ע י ן ומכורכים הדר בעור של תחש— ע י ן לא ראתה! והשנית, כוללים הם, בלי ע י ן הרע תרפ"ט אלפים עמודים וערכים במדרשי־מלים, ויש ב"ה במה ל ע י י ן...

מיד לאחר שנמסר בן־יהודה, נתנו רבים „עינים" במלונו ושכחו כי יש אוזן שומעת ו ע י ן רואה וע"כ קבלו „עין תחת עין"... ועכשיו שנגשו גם לעריכת הכרך העשירי, רואים אנו „עין בעין" כי נזכה בקרוב בימינו לראות בעינינו את האות האחרונה „תת", ואחב"י י ת נ ו וישל"מו ב ע י ן יפה ו ב ע י ן טובה.

ואשרי המחכה בכליון עינים!

* * *

הזוכרים אתם, רבותי, את ד"ר הנוסן, שבא לעירנו לפני עשר שנים בערך ועשה „אותות ומופתים" במצאו בכח הטלפתיה שלו סיכה קטנה, שאחד מאנשי הסולל במרכז רחוב יפו הלך והצניע תחת תמונה גדולה בבית המשוגעים, ואח"כ יצא (כלומר ד"ר הנוסן) מכאן ברכוש גדול?

ובכן, להוי ידוע לכם, רבותי, כי עכשיו זכתה ירושלם עיה"ס ל„בעל־מופת" כזה המכונה ד"ר סלומון, שהוא עולה של חברו הנז' מאה קבין...

לא זכיתי הפעם לראות את נסיונותיו ואת נפלאותיו אשר עשה ב„הסוללי", ואולם שמעתי שיחת תבריות על „הנסים והנפלאות" של ד"ר סולומון, כעל החכם שלמה בשעתו.

מספרים... — ומה לא מספרים אצלנו?—כי הוא מגלה טמירין, חוזה עתידות ומגיד מראשית אחרית, וכל מאמינים, שהוא בוחן לבבות ובודק גנזי נסתרות, יודע תעלומות וכל רז לא אניס ליה...

אומרים, כי בכח הזיפנוטיקה והטלפטיקה וכל מיני ההמצאות דהאידנא, הוא יכול לגלות מה שנמצא תחת הצפרן שלך ומה שנעשה בחדרי־חדרים ובכל קצוי ארץ, נשים עגונות רצות אליו בגלוי ובצינעא לבקש את בעליהן ובחורות עלובות לנחש על בחיריהן... והעיקר, שבחול־המועד פסח זה יראה ד"ר סולומון זה לפני הקהל הירושלמי את ה„קונצין" שלו...

כדאי, לדעתי, לנצל את הד"ר הזה לטובת הכלל ולטובת הלאום, רצוי לדרש מאתו ש„תנדב לגלות בכחו הטמיר והנעלם היכן נעלם „הבית־הלאומי" שלנו ומי ימלא את מקומו של ד"ר ויצמן—ג"מס רוטשילד, כפי שמנבאה חמדה בן־יהודה, או אחר? ואולי יוכל לגלות את חמשת־אלפים הלירות שאבדו ב„אוצר הישוב" ולדעת עפ"י חכמת הטלפתיקה—אימתי תגיע סר"ס התשובה של הועד הלאומי ל„שאלה" שלנו?...

וישנם עוד „גלויים" חשובים, אלא שאני ממהר לרוץ למסבת העתונאים עם ויצמן „בקרן־היסוד" כדי למסר לכם אח"כ את כל הפרטים, כדרכי, או—מה שיותר חשוב—להטף איזה גמ"ח לצרכי החג...

ולכבוד יום טוב, נזכה בחוהמ"פ זה גם לפתיחת האופירה ע"י גולינקין ומשורריו „ונחדש ימינו כקדם", גם סיניור ויטוריו, קרי חיים וינברג, נעים זמירות איטליא ומאה־שערים, יערך קונצרט עממי לפני הקהל הירושלמי—

ולסוף אני מברך את קוראי וקוראותי די בכל אתר ואתר, כן ירבו, בברכת חג שמח ופסח כשר, והיושב בציון ישמרנו בפסח זה מקמוצים וקצוצים, מפשיטת־רגל ופשיטת־יד, מעירית נאשישיבי ומועצה־מחוקקת ומשמחת „משה רבינו" של בני־דודנו, ויהיה מזל וברכה אצלנו „במערכה", ונאמר אמן!

נדפס בדפוס „המערב" ירושלם.